

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 14. júna 2016*

„Žaloba o neplatnosť — Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika (SZBP) — Rozhodnutie 2014/198/SZBP — Dohoda medzi Európskou úniou a Tanzánijskou zjednotenou republikou o podmienkach odovzdávania osôb, ktoré sú podozrivé z pirátstva, a súvisiaceho zaisteného majetku námornými silami pod vedením Európskej únie Tanzánijskej zjednotenej republiky — Voľba právneho základu — Povinnosť informovať Európsky parlament ihneď a v plnom rozsahu vo všetkých etapách konania pri dojednávaní a uzatváraní medzinárodných dohôd — Zachovanie účinkov rozhodnutia v prípade zrušenia“

Vo veci C-263/14,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ, podaná 28. mája 2014,

Európsky parlament, v zastúpení: R. Passos, A. Caiola a M. Allik, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

ktorý v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: M. Konstantinidis a R. Troosters a D. Gauci, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastník konania,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: F. Naert, G. Étienne, M. Bishop a M.-M. Joséphidès, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Česká republika, v zastúpení: M. Smolek, E. Ruffer, J. Vláčil, J. Škeřík a M. Hedvábná, splnomocnení zástupcovia,

Švédske kráľovstvo, v zastúpení: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, M. Rhodin, E. Karlsson a L. Swedenborg, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: angličtina.

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: J. Kraehling a V. Kaye, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci G. Facenna, barrister,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadžiev, C. Toader, D. Šváby a C. Lycourgos, sudcovia A. Rosas (spravodajca), E. Juhász, M. Safjan, M. Berger, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund a K. Jürimäe,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. septembra 2015,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 28. októbra 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Európsky parlament svojou žalobou navrhuje jednak zrušenie rozhodnutia Rady 2014/198/SZBP z 10. marca 2014 o podpise a uzatvorení Dohody medzi Európskou úniou a Tanzánijskou zjednotenou republikou o podmienkach odovzdávania osôb, ktoré sú podozrivé z pirátstva, a súvisiaceho zaisteného majetku zo strany námorných síl pod vedením Európskej únie Tanzánijskej zjednotenej republiky (Ú. v. EÚ L 108, 2014, s. 1, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), a jednak zachovanie účinkov tohto rozhodnutia.

Právny rámec

Medzinárodné právo

Dohovor Organizácie Spojených národov o morskom práve

- 2 Dohovor Organizácie Spojených národov o morskom práve podpísaný v Montego Bay 10. decembra 1982 nadobudol platnosť 16. novembra 1994. Bol schválený rozhodnutím Rady 98/392/ES z 23. marca 1998 o uzatvorení Dohovoru Organizácie Spojených národov z 10. decembra 1982 o morskom práve a Dohody z 28. júla 1994 o vykonávaní jeho časti XI Európskym spoločenstvom (Ú. v. ES L 179, 1998, s. 1; Mim. vyd. 04/003, s. 260).
- 3 V oddiele 1, nazvanom „Všeobecné ustanovenia“, časti VII, nazvanej „Šíre more“, uvedeného dohovoru sa nachádzajú články 100 až 107, ktoré vymedzujú právny rámec boja proti pirátstvu. Podľa článku 100 toho istého dohovoru sú všetky štáty povinné spolupracovať pri zabraňovaní pirátstva. Články 101 a 103 tohto dohovoru definujú pojem „pirátstva“ a „pirátskej lode alebo lietadla“.

- 4 V zmysle článku 105, nazvanom „Zabavenie pirátskej lode alebo lietadla“, Dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve:

„Na širom mori alebo na akomkoľvek inom mieste, ktoré nepodlieha jurisdikcii žiadneho štátu, môže každý štát zabaviť pirátsku loď alebo lietadlo, alebo unesenú loď alebo lietadlo, ktoré sú v moci pirátov a zatknúť osoby a zabaviť majetok na palube. Súdny štát, ktorý vykonal zabavenie, môžu rozhodnúť o trestoch, ktoré majú byť uložené, ako i opatreniach, ktoré majú byť urobené vo vzťahu k lodiam, lietadlám a majetku, s výhradou práv tretích strán rokujúcich v dobrej viere.“

Právo Únie

Jednotná akcia 2008/851

- 5 Jednotná akcia Rady 2008/851/SZBP z 10. novembra 2008 o vojenskej operácii Európskej únie na podporu odradzovania od pirátskych činov a ozbrojených lúpeží pri somálskom pobreží, prevencie pred nimi a ich potlačania (Ú. v. EÚ L 301, 2008, s. 33), zmenená a doplnená rozhodnutím 2012/174/SZBP (Ú. v. EÚ L 89, 2012, s. 69) (ďalej len „jednotná akcia 2008/851“), je založená na článku 14, článku 25 treťom odseku a článku 28 ods. 3 ZEÚ. Táto operácia sa nazýva „operácia Atalanta“.

- 6 Článok 1 tejto jednotnej akcie, nazvaný „Poslanie“, vo svojom odseku 1 upravuje:

„Európska únia... realizuje vojenskú operáciu na podporu rezolúcií Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov... č. 1814 (2008), 1816 (2008), 1838 (2008), 1846 (2008) a 1851 (2008) v súlade s povolenou akciou v prípade pirátstva uplatnením článkov 100 a nasledovných dohovoru Organizácie spojených národov o morskom práve... a predovšetkým prostredníctvom záväzkov s tretími štátmi („Atalanta“) s cieľom podporiť:

- ochranu plavidiel [Svetového potravinového programu], ktoré prepravujú potravinovú pomoc somálskemu vysídlenému obyvateľstvu v súlade s mandátom rezolúcie [Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov] č. 1814 (2008), a
- ochranu ohrozených plavidiel plaviacich sa pri pobreží Somálska a odradzovanie od pirátskych činov a ozbrojených lúpeží pri somálskom pobreží, ich prevenciu a ich potlačanie v súlade s mandátom vymedzeným v rezolúciách [Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov] 1846 (2008) a 1851 (2008).“

- 7 Článok 2 uvedenej jednotnej akcie, nazvaný „Mandát“, stanovuje:

„Atalanta za podmienok ustanovených v uplatniteľných normách medzinárodného práva, najmä v dohovore Organizácie spojených národov o morskom práve a rezolúciách [Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov] č. 1814 (2008), 1816 (2008) a 1838 (2008) a v rámci dostupných kapacít:

...

- e) na účely prípadného výkonu trestného stíhania príslušnými štátmi za podmienok stanovených v článku 12 môže zatknúť, zadržať a odovzdať osoby, ktoré sú podozrivé z toho, že zamýšľajú spáchať, ako sa uvádza v článkoch 101 a 103 Dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve, páchajú alebo spáchali pirátske činy alebo ozbrojenú lúpež v zónach, v ktorých je prítomná, a zadržať plavidlá pirátov alebo osôb, ktoré vykonali ozbrojenú lúpež, alebo plavidlá, ktoré boli unesené v dôsledku pirátskeho činu alebo ozbrojenej lúpeže a ktoré sú v rukách pirátov alebo osôb, ktoré vykonali ozbrojenú lúpež, alebo tovar, ktorý sa nachádza na ich palubách,

...“

8 Článok 10 tej istej jednotnej akcie, nazvaný „Účasť tretích štátov“, znie:

„1. Bez toho, aby bola dotknutá autonómia rozhodovania [Únie] a jednotný inštitucionálny rámec, a v súlade s príslušnými usmerneniami Európskej rady sa môžu tretie štáty vyzvať, aby sa zúčastnili na operácii.

...

3. Podrobné podmienky týkajúce sa účasti tretích štátov sa ustanovia v dohodách, ktoré sa uzatvoria v súlade s postupom ustanoveným v článku [37 ZEU]. Ak [Únia] a tretí štát uzatvorili dohodu ustanovujúcu rámec účasti tohto tretieho štátu na operáciách krízového riadenia [Únie], uplatňujú sa v súvislosti s touto operáciou ustanovenia takejto dohody.

...

6. Podmienky, za ktorých sa odovzdajú tretiemu štátu, ktorý sa zúčastňuje na operácii, osoby zatknuté a zadržané pri výkone súdnej právomoci tohto štátu, sa prijímajú pri príležitosti uzavretia alebo vykonania dohôd o účasti uvedených v odseku 3.“

9 Podľa článku 12 tejto jednotnej akcie, nazvaného „Odovzdávanie zatknutých a zadržaných osôb na účely výkonu súdnej právomoci“:

„1. Na základe toho, že Somálsko akceptuje výkon súdnej právomoci členskými štátmi alebo tretími štátmi na jednej strane a článok 105 Dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve na strane druhej, sa osoby, ktoré sú podozrivé z toho, že podľa článkov 101 a 103 Dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve zamýšľajú spáchať, páchajú alebo spáchali pirátske činy alebo ozbrojené lúpeže v teritoriálnych alebo vnútorných vodách Somálska alebo na šírom mori, a ktoré boli zatknuté a zadržané, ako aj prostriedky, ktoré boli použité na spáchanie týchto činov, sa na účely výkonu súdnej právomoci odovzdávajú:

- príslušným orgánom členského štátu alebo tretieho štátu zúčastňujúceho sa na operácii, pod ktorého vlajkou sa plaví plavidlo, ktoré uskutočnilo zaistenie, alebo
- ak uvedený štát nemôže alebo si neželá vykonávať svoju súdnu právomoc, členskému štátu alebo ktorémukolvek tretiemu štátu, ktorý si želá vykonávať svoju súdnu právomoc nad uvedenými osobami alebo prostriedkami.

2. Osoby, ktoré sú podozrivé z toho, že zamýšľajú spáchať, páchajú alebo spáchali pirátske činy alebo ozbrojené lúpeže podľa článkov 101 a 103 Dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve a ktoré boli zatknuté alebo zadržané na účely výkonu súdnej právomoci v rámci operácie Atalanta v teritoriálnych vodách, vnútorných vodách alebo súostrovských vodách iných štátov v regióne po dohode s týmito štátmi, a prostriedky, ktoré boli použité na spáchanie týchto činov, sa môžu odovzdať príslušným orgánom dotknutého štátu alebo so súhlasom dotknutého štátu príslušným orgánom iného štátu.

3. Žiadna z osôb uvedených v odsekoch 1 a 2 sa nemôže odovzdať tretiemu štátu, ak podmienky tohto odovzdania neboli s týmto tretím štátom dohodnuté spôsobom, ktorý je v súlade s uplatniteľným medzinárodným právom, najmä medzinárodným právom v oblasti ľudských práv, aby sa zabezpečilo, že žiadna osoba nebude vystavená trestu smrti, mučeniu alebo krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu.“

Dohoda medzi EÚ a Tanzániou

- 10 Pod názvom „Vymedzenie pojmov“ článok 2 dohody medzi Európskou úniou a Tanzánijskou zjednotenou republikou o podmienkach odovzdávania osôb, ktoré sú podozrivé z pirátstva, a súvisiaceho zaisteného majetku námornými silami pod vedením Európskej únie Tanzánijskej zjednotenej republiky (Ú. v. EÚ, L 108, 2014, s. 3, ďalej len „dohoda medzi EÚ a Tanzániou“) stanovuje:

„Na účely tejto dohody:

- a) *„námorné sily pod vedením Európskej únie (EUNAVFOR)“* sú hlavný vojenský štáb EÚ a národné kontingenty, ktoré prispievajú k operácii EÚ *„Atalanta“*, ich lode, lietadlá a majetok;

...

- f) *„odovzdaná osoba“* je každá osoba, ktorá je podozrivá z úmyslu spáchať pirátske činy, z ich páchania alebo páchania a odovzdaná EUNAVFOR-om Tanzánii podľa tejto dohody.“

- 11 Článok 1 tejto dohody s názvom „Ciel“ stanovuje:

„Touto dohodou sa vymedzujú podmienky a spôsoby odovzdávania osôb, ktoré sú podozrivé z úmyslu spáchať pirátske činy, z ich páchania alebo páchania a ktoré boli zadržané EUNAVFOR-om, a súvisiaceho majetku zaisteného EUNAVFOR-om, zo strany EUNAVFOR-u Tanzánii, ako aj spôsoby zaobchádzania s nimi po takomto odovzdaní.“

- 12 Uvedená dohoda vo svojom článku 3 stanovuje všeobecné zásady upravujúce najmä spôsoby a podmienky odovzdávania osôb, ktoré sú podozrivé z pirátstva a ktoré boli zadržané EUNAVFOR-om, tanzánijským orgánom, vrátane zásady upravujúcej ohľaduplné zaobchádzanie v súlade s medzinárodnými záväzkami v oblasti ľudských práv. Navyše vo svojom článku 4 tá istá dohoda upravuje podmienky zaobchádzania, trestného stíhania a súdenia odovzdaných osôb, pričom vo svojom článku 5 upravuje, že také osoby nebudú súdené za trestný čin, za ktorý by sa uložil prísnejší trest než trest odňatia slobody na doživotie.

- 13 Článok 6 dohody medzi EÚ a Tanzániou sa týka výmeny dokumentov a informácií, ktoré treba vyhotoviť v rámci odovzdávania uvedených osôb. Článok 7 ods. 1 tejto dohody upravuje, že „EÚ a EUNAVFOR poskytnú v rámci svojich prostriedkov a kapacít Tanzánii všetku pomoc na účely vyšetrovania a trestného stíhania odovzdaných osôb“.

- 14 Podľa znenia článku 8 dohody medzi EÚ a Tanzániou, nič v tejto dohode nemá za cieľ odchyliť sa od práv, ktoré by odovzdané osoby mali podľa platného vnútroštátneho alebo medzinárodného práva. Článok 9 tejto dohody sa týka vzťahov medzi tanzánijskými orgánmi a orgánmi Únie, ako aj riešenia sporov. Napokon články 10 a 11 tej istej dohody upravujú vykonávacie dojednania a nadobudnutie platnosti.

Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnuté rozhodnutie

- 15 Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada“) vyjadrila v priebehu roku 2008, konkrétne v rezolúciách č. 1814 (2008), 1816 (2008) a 1838 (2008), hlboké znepokojenie v súvislosti s hrozbou, ktorú pre prepravu humanitárnej pomoci do Somálska, medzinárodnú plavbu a pre bezpečnosť námorných obchodných trás znamenajú pirátske činy a ozbrojené lúpeže plavidiel, ako aj pre ostatné ohrozené plavidlá, vrátane plavidiel určených na rybolov vykonávaný v súlade s medzinárodným právom. Navyše v preambule svojej rezolúcie 1846 (2008) konštatovala, že pirátske

činy a ozbrojené lúpeže plavidiel v teritoriálnych vodách Somálskej federatívnej republiky alebo na širom mori pri jej pobreží vyostrujú situáciu v krajine, ktorá naďalej ohrozuje medzinárodný mier a bezpečnosť v regióne.

- 16 V tomto kontexte Bezpečnostná rada v bode 14 tejto rezolúcie žiadala všetky štáty, osobitne vlajkové, prístavné a pobrežné štáty, ako aj štáty, ktorých štátnymi príslušníkmi sú obeť alebo páchatelia pirátskych činov alebo ozbrojených lúpeží a štáty vyvodzujúce svoju právomoc z medzinárodného práva alebo zo svojho vnútroštátneho práva, aby spolupracovali s cieľom určiť, ktorý z nich má právomoc, a prijať potrebné kroky v rámci vyšetrovania a stíhania páchatelov pirátskych činov alebo ozbrojených lúpeží spáchaných pri somálskom pobreží v súlade s uplatniteľným medzinárodným právom, vrátane medzinárodného práva v oblasti ľudských práv, a napomáhali v tomto úsilí najmä poskytovaním pomoci v oblasti logistiky a výkonu právnych prostriedkov voči osobám patriacim do ich právomoci a kontroly, akými sú obeť, svedkovia a osoby zadržané v rámci operácií vedených podľa tejto rezolúcie.
- 17 Bezpečnostná rada v odôvodnení 9 rezolúcie 1851 (2008) tak so znepokojením poznamenala, že nedostatok prostriedkov, neexistencia vnútroštátnej právnej úpravy a neistoty týkajúce sa osudu pirátov po ich zadržaní bránili vykonávaniu ráznejšej medzinárodnej činnosti proti pirátom pôsobiacim pri somálskom pobreží a v niektorých prípadoch viedli k ich oslobodeniu bez toho, aby boli predvedení pred súd. V bode 3 tejto rezolúcie tiež vyzvala všetky štáty a regionálne organizácie, ktoré bojujú proti pirátstvu pri somálskom pobreží, aby uzavreli dohody alebo špeciálne dojednania s krajinami, ktoré sú pripravené pirátov prijať, na účely nalodenia zamestnancov útvarov pre boj proti kriminalite („shipriders“) z týchto krajín, obzvlášť v rámci regiónu, s cieľom zjednodušenia vyšetrovania a trestného stíhania zadržaných osôb v rámci ich operácií.
- 18 V odpovedi na tieto rôzne rezolúcie prijala Únia jednotnú akciu 2008/851, na základe ktorej uskutočňuje od novembra 2008 operáciu Atalanta, ktorou prispieva predovšetkým k boju proti pirátstvu pri somálskom pobreží.
- 19 V rámci tejto vojenskej operácie Rada Európskej únie poslala 22. marca 2010 Parlamentu list, v ktorom upozornila na potrebu vyjednať a uzatvoriť medzinárodné dohody s niektorými tretími štátmi. Týmto listom Rada pripomenula, že v súlade s článkom 12 jednotnej akcie 2008/851 osoby, ktoré spáchali alebo sú podozrivé zo spáchania pirátskych činov alebo ozbrojených lúpeží v teritoriálnych vodách Somálskej federatívnej republiky alebo na širom mori, ktoré boli zatknuté a zadržané na účely výkonu súdnej právomoci, a prostriedky, ktoré slúžili na spáchanie týchto činov, sa môžu odovzdať ktorémukoľvek tretiemu štátu, ktorý si praje voči týmto osobám alebo týmto prostriedkom uplatniť svoju súdnu právomoc s výhradou, že podmienky odovzdávania boli stanovené s týmto tretím štátom spôsobom, ktorý je v súlade s uplatniteľným medzinárodným právom. Okrem toho Rada uvedeným listom informovala Parlament, že vysoký predstaviteľ Únie pre spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku (ďalej len „vysoký predstaviteľ“) bol v ten istý deň poverený na začatie rokovaní podľa článku 37 ZEÚ na účely uzavretia dohôd o odovzdávaní s Maurícijskou republikou, Mozambickou republikou, Juhoafrickou republikou, Tanzánijskou zjednotenou republikou a Ugandskou republikou.
- 20 Rada v liste z 19. marca 2014 Parlament informovala, že v nadväznosti na ukončenie rokovaní s Tanzánijskou zjednotenou republikou prijala 10. marca 2014 napadnuté rozhodnutie.
- 21 Dohoda medzi EÚ a Tanzániou bola podpísaná v Bruseli 1. apríla 2014. Znenie tejto dohody, ako aj napadnutého rozhodnutia, bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* 11. apríla 2014.

Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdnym dvorom

- 22 Parlament navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnuté rozhodnutie, nariadil zachovať účinky tohto rozhodnutia, kým nebude nahradené, a uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.

- 23 Rada navrhuje, aby Súdny dvor vyhlásil žalobu za nedôvodnú a uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania. Rada podporne navrhuje, aby v prípade, že Súdny dvor vyhovie návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia, zachoval účinky tohto rozhodnutia až do nadobudnutia platnosti aktu, ktorý ho nahrádza v prípade, že k zrušeniu dôjde na základe prvého dôvodu uvedeného žalobcom, alebo bez časového obmedzenia, ak k uvedenému zrušeniu dôjde len na základe druhého dôvodu.
- 24 Uznesením z 3. októbra 2014 predseda Súdneho dvora povolil vstup Českej republiky, Švédskeho kráľovstva a Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska do konania ako vedľajších účastníkov konania podporujúcich návrhy Rady. Európskej komisii bol povolený vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi konania na podporu návrhov Parlamentu.

O žalobe

- 25 Na podporu svojej žaloby Parlament uvádza dva žalobné dôvody. Prvým žalobným dôvodom tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne založené iba na článku 37 ZEÚ, a teda že nemalo byť prijaté v súlade s postupom špecifickým pre dohody týkajúce sa výlučne spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP), ktorý je zavedený článkom 218 ods. 6 druhým pododsekom prvou časťou vety ZFEÚ, ktorý vylučuje akúkoľvek účasť Parlamentu. Také rozhodnutie, ktorého vhodným právnym základom je podľa Parlamentu článok 37 ZEÚ, ako aj články 82 a 87 ZFEÚ, môže byť prijaté iba v súlade s postupom stanoveným v článku 218 ods. 6 druhom pododseku písm. a) bode v) ZFEÚ, ktorý upravuje súhlas Parlamentu. Parlament druhým žalobným dôvodom založeným na porušení článku 218 ods. 10 ZFEÚ Rade vytýka, že nebol informovaný ihneď a v plnom rozsahu vo všetkých etapách konania pri dojednávaní a uzatváraní dohody medzi EÚ a Tanzániou.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnej voľbe právneho základu

Argumentácia účastníkov konania

- 26 Parlament svojim prvým žalobným dôvodom tvrdí, že Rada sa nesprávne domnievala, že napadnuté rozhodnutie sa vzťahuje k medzinárodnej dohode týkajúcej sa „výlučne [SZBP]“ v zmysle článku 218 ods. 6 druhého pododseku prvej časti vety ZFEÚ. Tvrdí, že z dôvodu, že k nemu nevydal súhlas, bolo toto rozhodnutie prijaté v rozpore s ustanoveniami Zmlúv. Uvádza, že dohoda medzi EÚ a Tanzániou sleduje dvojaký cieľ, keďže sa táto dohoda týka SZBP, ako aj oblasti justičnej spolupráce v trestných veciach a policajnej spolupráce, čo sú oblasti, ktoré spadajú pod riadny legislatívny postup. Parlament sa preto domnieva, že napadnuté rozhodnutie malo mať za právny základ článok 37 ZEÚ, ako aj články 82 a 87 ZFEÚ a malo tak byť prijaté v súlade s postupom definovaným v článku 218 ods. 6 druhom pododseku písm. a) bode v) ZFEÚ.
- 27 Parlament uvádza, že voľba právneho základu aktu musí byť založená na objektívnych prvkoch, ktoré možno preskúmať v rámci súdneho preskúmania, medzi ktoré patria predovšetkým cieľ a obsah dotknutého aktu. V tejto súvislosti je účelom dohody medzi EÚ a Tanzániou zabrániť, aby dotknuté členské štáty boli povinné samy viesť trestné konania a zjednodušiť spoluprácu medzi ich orgánmi a orgánmi Tanzánijskej zjednotenej republiky tým, že sa stanoví právny rámec pre odovzdávanie podozrivých osôb tomuto tretiemu štátu, aby sa tento ujal vyšetrovania a trestného stíhania. Okrem toho táto dohoda podľa Parlamentu obsahuje ustanovenia týkajúce sa priamo justičnej spolupráce v trestných veciach a policajnej spolupráce a predovšetkým zaobchádzania, trestného stíhania a súdneho procesu odovzdaných osôb.
- 28 Dohoda medzi EÚ a Tanzániou sa totiž netýka výlučne SZBP. Parlament sa v tejto súvislosti domnieva, že uvedenú dohodu nemožno výlučne považovať za aspekt medzinárodnej misie Únie s cieľom zachovávať mier, predchádzať konfliktom a posilňovať medzinárodnú bezpečnosť. V skutočnosti je cieľom tejto dohody tiež odovzdávanie osôb podozrivých z kriminálnych činností, ktoré patria do

právomoci členských štátov a ktoré sa nachádzajú na území Únie, súdnym a policajným orgánom tretieho štátu na to, aby sa týmto orgánom umožnilo uplatniť voči týmto podozrivým osobám ich právomoci vyšetrovania a trestného stíhania.

- 29 Parlament v tejto súvislosti zdôrazňuje, že policajné a súdne orgány členských štátov by tieto právomoci mohli vykonávať samy. V prípade, že by zadržané osoby neboli odovzdané tanzánijským orgánom, ale príslušným orgánom členských štátov, EUNAVFOR by totiž nevykonával vojenskú operáciu, ale by skôr konal ako správny orgán. V tejto súvislosti samotná skutočnosť, že by také odovzdávanie bolo zverené námornej sile, podľa Parlamentu neumožňuje, aby sa odovzdávanie kvalifikovalo ako vojenské alebo bezpečnostné činnosti a z toho dôvodu umožnilo dospieť k záveru, že tieto odovzdávania spadajú výlučne do SZBP.
- 30 Okrem toho medzinárodné právo, rezolúcie Bezpečnostnej rady, ani mandát operácie Atalanta stanovený jednotnou akciou 2008/851 neukladajú povinnosť odovzdávania pirátov zadržaných EUNAVFOR-om tretím štátom. Parlament v tejto súvislosti tvrdí, že prvá časť alternatívy uvedenej v článku 12 ods. 1 tejto jednotnej akcie spočíva v odovzdaní osôb podozrivých z pirátskych činov príslušným orgánom členských štátov, pričom ich odovzdávanie tretiemu štátu predstavuje druhú časť tejto alternatívy.
- 31 Parlament na účely tvrdenia, že medzi touto dohodou a priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v zmysle hlavy V Zmluvy o FEÚ existuje priama a úzka spojitosť, uvádza, že osoby podozrivé zo spáchania pirátskych činov, ktoré boli zatknuté alebo zadržané, ako aj zaistený majetok, spadajú pod súdnu právomoc členských štátov zúčastňujúcich sa na EUNAVFOR-e. Účinkom odovzdania takých osôb a majetku z Únie tretiemu štátu, v danom prípade Tanzánijskej zjednotenej republike, je totiž zbaviť príslušné orgány týchto členských štátov výkonu ich právomocí vyšetrovania, trestného stíhania a súdneho rozhodovania v súlade s ich právom. Pirátstvo patrí do boja proti medzinárodnej kriminalite, čo je oblasť, ktorá sa týka priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti a predovšetkým ustanovení vzťahujúcich sa na túto oblasť týkajúcu sa justičnej spolupráce v trestných veciach a policajnej spolupráce. Za týchto podmienok nemožno do medzinárodnej dohody, akou je dohoda medzi EÚ a Tanzániou, zahrnúť nástroje spolupráce týkajúce sa uvedeného priestoru bez toho, aby sa uplatnil právny základ týkajúci sa tohto priestoru.
- 32 Parlament pripúšťa, že operácia Atalanta a dohoda medzi EÚ a Tanzániou prispievajú k dosiahnutiu niektorých z cieľov vonkajšej činnosti Únie, tak ako vyplývajú z článku 21 ods. 1 a 2 ZEÚ. Tvrdí však, že samotná skutočnosť, že opatrenie sleduje tieto ciele, nevyhnutne neznamená, že tieto ciele patria výlučne do SZBP. Rovnako hoci je posilnenie medzinárodnej bezpečnosti špecifickým cieľom spoločnej bezpečnostnej a obrannej politiky, obsah dohody medzi EÚ a Tanzániou sa nevzťahuje k žiadnej zo špecifických misií tejto politiky uvedených v článku 42 ods. 1 a článku 43 ods. 1 ZEÚ. Zapojenie členských štátov do boja proti pirátstvu je v skutočnosti odôvodnený hrozbou, ktorú tento fenomén predstavuje pre vnútornú bezpečnosť Únie.
- 33 Na obhajobu Rada tvrdí, že napadnuté rozhodnutie sa správne zakladá na článku 37 ZEÚ a na článku 218 ods. 5 a 6 druhom pododseku prvej časti vety ZFEÚ a že prijatie dohody medzi EÚ a Tanzániou, ktorá sa týka výlučne SZBP, nevyžadovalo súhlas Parlamentu.
- 34 Po prvé sa Súdny dvor v rozsudku z 24. júna 2014, Parlament/Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), prijatom po podaní žaloby o neplatnosť domnieval, že rozhodnutie Rady 2011/640/SZBP z 12. júla 2011 o podpise a uzavretí Dohody medzi Európskou úniou a Maurícijskou republikou o podmienkach odovzdávania osôb, ktoré sú podozrivé z pirátstva, a súvisiaceho zaisteného majetku zo strany námorných síl pod vedením Európskej únie Maurícijskej republike, a o podmienkach osôb podozrivých z pirátstva po ich odovzdaní (Ú. v. EÚ L 254, 2011, s. 1), ktorého obsah je kvázi identický s obsahom napadnutého rozhodnutia a ktorý sa týka podpisu dohody, ktorej znenie je veľmi podobné zneniu dohody medzi EÚ a Tanzániou, môže byť platne založené iba na článku 37 ZEÚ.

- 35 Po druhé sa Rada domnieva, že žalobný dôvod založený na pochybení, pokiaľ ide o voľbu hmotno-právneho základu napadnutého rozhodnutia, treba zamietnuť ako nedôvodný. Parlament, ktorý tvrdí, že dohoda medzi EÚ a Tanzániou sleduje dva ciele, z ktorých prvý sa týka SZBP a druhý sa týka oblasti justičnej spolupráce v trestných veciach a policajnej spolupráce, v dôsledku čoho mali právny základ napadnutého rozhodnutia predstavovať články 82 a 87 ZFEÚ spolu s článkom 37 ZEÚ, však nespresňuje, či je tento druhý cieľ doplňujúci alebo nie. Rada tvrdí, že v rozsahu, v akom Parlament v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu rozsudku z 24. júna 2014, Parlament/Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), uznal, že pokiaľ ide o dohodou zo 14. júla 2011 medzi Európskou úniou a Maurícijskou republikou, ciele sledované touto dohodou, ktoré nespádajú pod SZBP, sú len doplňujúce, a preto rovnaké ciele sledované dohodou medzi EÚ a Tanzániou majú rovnakú povahu. Právnym základom napadnutého rozhodnutia je tak podľa Rady článok 37 ZEÚ.
- 36 Po tretie Rada tvrdí, že napadnuté rozhodnutie a dohoda medzi EÚ a Tanzániou patria výlučne do SZBP a nesledujú žiadny doplňujúci cieľ týkajúci sa justičnej spolupráce v trestných veciach a policajnej spolupráce. Keďže dohoda medzi EÚ a Tanzániou bola uzavretá v rámci vojenskej operácie krízového riadenia vykonávaného v rámci SZBP, ktorej účelom je boj proti pirátstvu v súlade s uplatniteľnými rezolúciami Bezpečnostnej rady, netýka sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v rámci Únie. Zadržanie a odovzdávanie osôb podozrivých z pirátstva je totiž len dôsledkom bezpečnostnej misie operácie Atalanta. Navyše keďže cieľom tejto dohody je podľa jej obsahu podporiť právny štát a dodržiavanie ľudských práv, táto dohoda patrí v celom rozsahu do SZBP.
- 37 Okrem toho boj proti medzinárodnej kriminalite spadá pod SZBP. V tejto súvislosti nie je cieľom dohody medzi EÚ a Tanzániou chrániť priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, posudzovaný tak z vnútorného, ako aj z vonkajšieho hľadiska Únie. Táto dohoda konkrétne nezbavuje príslušné orgány členských štátov ich právomoci vyšetrovania, trestného stíhania a ani súdneho rozhodovania o osobách zatknutých a zadržaných silami v rámci operácia Atalanta, ale má skôr za cieľ zabrániť situáciám beztrestnosti tým, že sa poskytne možnosť odovzdávania uvedených osôb do štátu v regióne, kde táto operácia prebieha, ak si žiadny príslušný orgán členského štátu neželá tieto osoby trestne stíhať.
- 38 V replike Parlament tvrdí, že Súdny dvor sa v rozsudku z 24. júna 2014, Parlament/Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), nevyjadril k otázke, či rozhodnutie 2011/640 malo mať ako právny základ iba článok 37 ZEÚ alebo tiež iné ustanovenia Zmlúv. Parlament síce pripúšťa, že odstránenie pirátstva s cieľom chrániť plavidlá nepopierateľne predstavuje hlavný cieľ operácie Atalanta v súlade s jednotnou akciou 2008/851, uvádza však, že nie všetky akcie zavedené touto operáciou patria systematicky pod SZBP. Odovzdávanie osôb podozrivých z pirátskych činov, ako aj vedenie trestného stíhania voči ním podľa dohody medzi EÚ a Tanzániou nemožno považovať za vojenské činnosti, ibaže by sa vychádzalo z toho, že všetky medzinárodné dohody uzavreté Úniou týkajúce sa odovzdávania osôb podozrivých z kriminálnych činností, ktoré zadržali ozbrojené sily členských štátov, patria výlučne do SZBP. Za týchto podmienok dohoda medzi EÚ a Tanzániou sleduje dvojité cieľ a mala tak byť založená na dvojitom právnom základe.
- 39 V duplike Rada dodáva, že operácia Atalanta má za cieľ posilniť medzinárodnú bezpečnosť, že sa vykonáva v rámci spoločnej bezpečnostnej a obrannej politiky a že dohoda medzi EÚ a Tanzániou bola uzavretá uplatnením článku 12 jednotnej akcie 2008/851. Zadržanie a odovzdávanie osôb podozrivých z pirátskych činov tak vyplýva z výkonu tejto misie a nepredstavuje odlišnú akciu v rámci policajnej alebo súdnej spolupráce. Podľa znenia článku 2 jednotnej akcie 2008/851 totiž hlavné misie operácie Atalanta spočívajú v ochrane plavidiel prenajatých v rámci Svetového potravinového programu a iných ohrozených plavidiel, vo vykonaní dohľadu v niektorých oblastiach, ako aj v odradení, prevencii a represii, vrátane použitia sily, pirátskych činov a ozbrojených lúpeží spáchaných na mori. Naproti tomu operácie zadržania a odovzdávania osôb podozrivých z pirátskych činov, zhromažďovania ich osobných údajov, odovzdania týchto údajov Interpolu a poskytovania týchto údajov týkajúcich sa rybolovu majú doplňujúcu povahu.

- 40 Rada spresňuje, že opatrenia týkajúce sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, či už sú vnútri Únie alebo majú s ohľadom na Úniu vonkajší dosah, treba prijať s cieľom posilnenia slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v Únii. Dohoda medzi EÚ a Tanzániou pritom s cieľmi uvedeného priestoru nesúvisí. Pri odovzdávaní osoby podozrivej z pirátskych činov Tanzánijskej zjednotenej republiky totiž žiadny členský štát neuplatňuje svoju súdnu právomoc. Okrem toho vojenské plavidlo, ktoré patrí do výlučnej právomoci svojho vlajkového štátu, nemožno považovať za časť jeho územia. Parlament ďalej nevysvetlil, prečo pirátstvo spôsobuje hrozbu pre vnútornú bezpečnosť Únie.
- 41 Počas pojednávania pred Súdny dvorom Parlament v odpovedi na otázku položenú Súdny dvorom potvrdil, že v prípade, že by sa právne základy týkajúce sa SZBP a priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti nemohli kombinovať z dôvodu nezlučiteľnosti postupov, na ktoré sa vzťahujú, mali by právny základ napadnutého rozhodnutia predstavovať iba články 82 a 87 ZFEÚ.

Posúdenie Súdny dvorom

- 42 Pokiaľ ide o akty prijaté na základe ustanovenia týkajúceho sa SZBP, prináleží Súdny dvor, aby predovšetkým na základe článku 275 druhého odseku prvej časti vety ZFEÚ a článku 40 ZEÚ zabezpečil to, aby uskutočňovaním tejto politiky nebolo dotknuté uplatňovanie postupov a rozsah právomocí inštitúcií ustanovených Zmluvami na výkon právomocí Únie uvedených v Zmluve o FEÚ. Voľba vhodného právneho základu aktu Únie má tak ústavný význam, pričom použitie nesprávneho právneho základu nemôže spôsobiť neplatnosť takého aktu, najmä v prípade, že vhodný právny základ stanovuje iný postup prijatia, než je postup, ktorý sa v skutočnosti uplatnil (pozri v tomto zmysle stanovisko 2/00 zo 6. decembra 2001, EU:C:2001:664, bod 5).
- 43 Podľa ustálenej judikatúry musí byť voľba právneho základu aktu Únie, vrátane aktu prijatého s cieľom uzatvoriť medzinárodnú dohodu, akou je tá dotknutá v danom prípade, založená na objektívnych prvkoch, ktoré možno preskúmať v rámci súdneho preskúmania, medzi ktoré patria predovšetkým cieľ a obsah tohto aktu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. marca 1987, Komisia/Rada, 45/86, EU:C:1987:163, bod 11; z 11. júna 1991, Komisia/Rada, nazývaný „Oxid titaničitý“, C-300/89, EU:C:1991:244, bod 10; stanovisko 2/00, zo 6. decembra 2001, EU:C:2001:664, bod 22, a rozsudok z 19. júla 2012, Parlament/Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 42).
- 44 Ak preskúmanie aktu Únie preukáže, že tento akt sleduje dvojaký cieľ alebo obsahuje dve zložky, a ak jeden z týchto cieľov alebo jednu z týchto zložiek možno označiť za hlavný cieľ alebo hlavnú zložku, zatiaľ čo druhý cieľ alebo zložka má doplňujúcu povahu, musí byť akt založený na jedinom právnom základe, a to na tom, ktorý si vyžaduje hlavný alebo prevažujúci cieľ alebo zložka. Ak sa naopak výnimočne preukáže, že akt naraz sleduje viacero cieľov alebo má viac zložiek, ktoré sú nerozlučne spojené, a to bez toho, aby jeden cieľ alebo jedna zložka boli doplňujúcimi oproti ostatným takým spôsobom, že sa tak majú uplatniť rôzne ustanovenia Zmlúv, takéto opatrenie sa musí zakladať na rôznych príslušných právnych základoch (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. januára 2006, Komisia/Parlament a Rada, C-178/03, EU:C:2006:4, body 42 a 43, a z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 43).
- 45 Pokiaľ ide po prvé o obsah dohody medzi EÚ a Tanzániou, treba konštatovať, že ustanovenia tejto dohody vymedzujú v súlade s jej článkom 1 podmienky a spôsoby odovzdávania osôb, ktoré sú podozrivé z úmyslu spáchať pirátske činy, z ich páchania alebo spáchania a ktoré boli zadržané EUNAVFOR-om, a súvisiaceho majetku zaisteného EUNAVFOR-om Tanzánii, ako aj spôsoby zaobchádzania s nimi po takomto odovzdaní.
- 46 Podľa článkov 3 a 4 uvedenej dohody patrí medzi tieto podmienky a spôsoby dodržiavanie všeobecných zásad, predovšetkým zásady ohľaduplného zaobchádzania v súlade s medzinárodnými záväzkami v oblasti ľudských práv. Tá istá dohoda upravuje tiež zaobchádzanie, trestné stíhanie a súdny proces odovzdaných osôb, pričom vo svojom článku 5 upravuje, že také osoby nebudú súdené za trestný čin,

za ktorý by sa uložil prísnejší trest než trest odňatia slobody na doživotie. Okrem toho táto dohoda vo svojom článku 6 stanovuje vedenie záznamov a oznámenia dokumentov týkajúcich sa týchto osôb a v článku 7 ods. 1 upravuje, že Únia a EUNAVFOR poskytnú v rámci svojich prostriedkov a kapacít Tanzánijskej zjednotenej republike všetku pomoc na účely vyšetrovania a trestného stíhania odovzdaných osôb.

- 47 Ja zaiste pravda, ako to uviedla generálna advokátka v bode 60 svojich návrhov, že na prvý pohľad sa zdá, že niektoré povinnosti stanovené v dohode medzi EÚ a Tanzániou sa týkajú oblastí cezhraničnej justičnej spolupráce v trestných veciach a cezhraničnej policajnej spolupráce, ak sa posudzujú oddelene. Ako však tiež uviedla generálna advokátka, okolnosť, že sa niektoré ustanovenia takej dohody posudzované oddelene združujú s pravidlami, ktoré môžu byť prijaté v určitej oblasti činnosti Únie, nie je sama osebe dostatočná na určenie náležitého právneho základu napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide osobitne o ustanovenia dohody medzi EÚ a Tanzániou, ktoré sa týkajú dodržiavania zásad právneho štátu a ľudských práv, ako aj ľudskej dôstojnosti, treba zdôrazniť, že toto dodržiavanie sa vzťahuje na akúkoľvek činnosť Únie, vrátane oblasti SZBP, ako vyplýva z ustanovenia článku 21 ods. 1 prvého pododseku a článku 21 ods. 2 písm. b) a článku 21 ods. 3 ZEÚ v spojení s ustanovením článku 23 ZEÚ. Za týchto podmienok treba túto dohodu posúdiť s prihliadnutím na jej účel.
- 48 Pokiaľ ide po druhé o tento účel, z odôvodnenia 3 napadnutého rozhodnutia predovšetkým vyplýva, že táto dohoda bola uzavretá na základe článku 12 jednotnej akcie 2008/851, ktorá spadá pod SZBP, aby sa umožnilo v rámci operácie Atalanta odovzdávanie osôb, ktoré boli zatknuté a zadržané EUNAVFOR-om, ako aj zaisteného majetku, do tretieho štátu, v danom prípade do Tanzánijskej zjednotenej republiky, ktorá si voči týmto osobám a tomuto majetku želá uplatniť svoju súdnu právomoc. Ako vyplýva zo samotného nadpisu uvedenej jednotnej akcie, jej cieľom je predovšetkým podpora potlačania pirátskych činov a ozbrojených lúpeží pri somálskom pobreží.
- 49 Cieľom dohody medzi EÚ a Tanzániou je tak stanoviť základný mechanizmus na účely prispenia k skutočnému splneniu cieľov operácie Atalanta, predovšetkým v rozsahu, v akom trvalým spôsobom posilňuje medzinárodnú spoluprácu v oblasti potlačania pirátstva tým, že vymedzuje právny rámec odovzdávania zatknutých a zadržaných osôb, pričom umožňuje boj proti beztrestnosti týchto osôb v súlade s mandátom vymedzeným v relevantných rezolúciách Bezpečnostnej rady.
- 50 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Bezpečnostná rada najmä v bode 14 svojej rezolúcie 1846 (2008) požiadala všetky štáty, aby spolupracovali s cieľom určiť, ktorý z nich má právomoc, a prijali potrebné kroky v rámci vyšetrovania a stíhania páchatelov ozbrojených lúpeží spáchaných pri somálskom pobreží. Napadnuté rozhodnutie, ktoré odráža spoluprácu stanovenú v článku 100 Dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve, ktorý stanovuje pre všetky členské štáty povinnosť spolupracovať pri zabráňovaní pirátstva na šírom mori, bolo ako prvok tejto medzinárodnej akcie spočívajúcej v boji proti pirátstvu, a zvlášť proti beztrestnosti osôb dopúšťajúcich sa takých činov, prijaté na účely podpisu a uzavretia dohody medzi EÚ a Tanzániou.
- 51 Táto dohoda uzavretá podľa článku 12 jednotnej akcie 2008/851 úzko súvisí s operáciou Atalanta, takže v prípade neexistencie tejto operácie by bola uvedená dohoda bezpredmetná. Keďže dohoda medzi EÚ a Tanzániou má vo vzťahu k akcii EUNAVFOR iba doplňujúcu povahu, stane sa táto dohoda bezpredmetnou v okamihu, keď tieto sily ukončia svoju činnosť.
- 52 Tvrdenie Parlamentu, podľa ktorého by v prípade neexistencie dohody medzi EÚ a Tanzániou boli samotné členské štáty schopné zabezpečiť trestné stíhanie zadržaných osôb, nie je relevantné, keďže cieľom tejto dohody je predovšetkým spraviť také trestné stíhanie účinnejšími, keď sa zabezpečí odovzdávanie dotknutých osôb do Tanzánijskej zjednotenej republiky práve v prípade, keď príslušný členský štát nemôže alebo si neželá uplatniť svoju súdnu právomoc. Bez predbežného uzavretia takých dohôd o odovzdávaní, ktoré sú výslovne uvedené v článku 12 ods. 3 jednotnej akcie 2008/851, na účely zabezpečenia, aby sa s odovzdanými osobami zaobchádzalo v súlade s požiadavkami medzinárodného

práva v oblasti ľudských práv, by nemohla byť žiadna osoba zadržaná EUNAVFOR-om odovzdaná do tretích štátov regiónu, kde prebieha operácia Atalanta, čo by mohlo sťažiť, prípadne zabrániť účinnému fungovaniu tejto operácie a dosiahnutiu cieľov sledovaných touto operáciou.

- 53 Napokon sily EUNAVFOR-u môžu odovzdať iba osoby, ktoré sú podozrivé zo spáchania činov pirátstva, ktoré samy zatkli a zadržali v rámci operácie Atalanta. Za týchto podmienok nemožno prijať tvrdenie Parlamentu, ktorého cieľom je preukázať, že akcie podniknuté týmito námornými silami možno považovať za akcie súdnych alebo policajných orgánov členských štátov. Uvedené akcie sú totiž vykonávané výlučne v rámci špecifickej operácie spadajúcej pod SZBP, s ktorej výkonom sú neoddeliteľne spojené.
- 54 Preskúmanie účelu dohody medzi EÚ a Tanzániou tak potvrdzuje, že postup spočívajúci v odovzdávaní zatknutých a zadržaných osôb EUNAVFOR-om, ktorý stanovuje, predstavuje nástroj, na základe ktorého Únia sleduje ciele operácie Atalanta spočívajúce v udržaní mieru a medzinárodnej bezpečnosti, najmä v rozsahu, v akom umožňuje zabrániť tomu, aby osoby, ktoré sa dopustili pirátskych činov, ostali nepotrestané.
- 55 Keďže táto dohoda spadá prevažujúcim spôsobom pod SZBP, a nie pod justičnú spoluprácu v trestných veciach alebo policajnú spoluprácu, mohlo byť napadnuté rozhodnutie platne založené iba na článku 37 ZEÚ. Toto rozhodnutie bolo totiž správne prijaté v súlade s postupom stanoveným v článku 218 ods. 6 druhom pododseku prvej časti vety ZFEÚ.
- 56 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba zamietnuť prvý žalobný dôvod ako nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 218 ods. 10 ZFEÚ

Argumentácia účastníkov konania

- 57 Podľa názoru Parlamentu povinnosť uvedená v článku 218 ods. 10 ZFEÚ, podľa ktorého má byť informovaný „ihneď a v plnom rozsahu vo všetkých etapách konania“, predstavuje významné procesné pravidlo, ktoré sa vzťahuje na všetky medzinárodné dohody uzavreté Úniou, vrátane tých, ktoré patria pod SZBP. Rada toto pravidlo porušila v rozsahu, v akom Parlament 22. marca 2010 informovala iba o začatí rokovania týkajúceho sa dohody medzi EÚ a Tanzániou a 19. marca 2014 o prijatí napadnutého rozhodnutia, a to deväť dní po tomto prijatí. Okrem toho vysoký predstaviteľ ani Rada neinformovali Parlament o rokovaní, ktoré predchádzali uvedenému prijatiu. Rada mu napokon neoznámila smernice pre rokovanie, znenie tohto rozhodnutia ani znenie dohody medzi EÚ a Tanzániou.
- 58 Parlament tvrdí, že mu tento nedostatok informácií zabránil v prijatí politického postoja k obsahu dohody medzi EÚ a Tanzániou, a všeobecnejšie vo výkone parlamentnej kontroly činností Rady. Tvrdí, že táto povinnosť zavedená uvedeným ustanovením pristupuje k odlišnej povinnosti konzultácie Parlamentu, pokiaľ ide o SZBP na základe článku 36 ZEÚ, ibaže by sa zamýšľalo zbaviť povinnosť, ktorá je uvedená ako prvá, akejkoľvek záväznej povahy. Okrem toho by bol dotknutý užitočný účinok článku 218 ods. 10 ZFEÚ, pokiaľ by bol Parlament informovaný o rokovaní a uzavretí medzinárodných dohôd iba prostredníctvom zverejnenia týchto dohôd v *Úradnom vestníku Európskej únie*.
- 59 Rada nespochybňuje, že toto ustanovenie sa použije takisto na medzinárodné dohody týkajúce sa výlučne SZBP, uvádza však, že v prejednávanej veci nebolo porušené. V tejto súvislosti vysvetľuje, že Parlament je informovaný o všetkých relevantných rozhodnutiach, ktoré Rada prijíma na základe článku 218 ZFEÚ, pokiaľ ide predovšetkým o poverenie na začatie rokovaní, smernice pre rokovania, podpis a uzavieranie medzinárodnej dohody, ako aj prípadne predbežné uplatňovanie takej dohody.

- 60 Pokiaľ ide o dohodu medzi EÚ a Tanzániou, Rada najprv uvádza, že Parlamentu riadne oznámila smernice pre rokovania. Dňa 22. marca 2010, čo je deň prijatia rozhodnutia o poverení na začatie rokovania, Rada zaslala Parlamentu list, v ktorom vysvetlila, že v súlade s článkom 12 jednotnej akcie 2008/851 sa majú uzavrieť dohody o odovzdávaní s niektorými tretími štátmi a že vysoký predstaviteľ bol poverený na začatie rokovaní podľa článku 37 ZEÚ s niektorými štátmi, medzi ktorými figuruje Tanzánijská zjednotená republika. Pokiaľ ide o obsah návrhu dohody medzi EÚ a Tanzániou, skutočnosť, že Parlament vedel o dohodách o odovzdávaní uzavretých predtým s inými štátmi v rámci operácie Atalanta, mu podľa Rady umožnila uplatniť jeho výsady, ktoré sú v každom prípade v oblasti medzinárodných dohôd spadajúcich výlučne do oblasti SZBP obmedzené.
- 61 Pokiaľ ide ďalej o oznámenie znenia napadnutého rozhodnutia a znenia dohody medzi EÚ a Tanzániou Parlamentu, Rada tvrdí, že základným cieľom obmedzených výsad Parlamentu v rámci konania pri dojednávaní a uzatváraní medzinárodných dohôd v oblasti SZBP je umožniť Parlamentu kontrolu právneho základu týchto dohôd a že v prejednávanej veci sa tento cieľ dosiahol, keďže Parlament mohol takú kontrolu vykonať po tom, ako dostal list Rady z 22. marca 2010, ktorým bol informovaný o začatí rokovania. Okrem toho boli znenia napadnutého rozhodnutia a dohody medzi EÚ a Tanzániou Parlamentu nevyhnutne oznámené prostredníctvom ich zverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie* 11. apríla 2014, čo je deň, ktorý predstavuje začiatok plynutia lehoty, počas ktorej mohol Parlament podať žalobu o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ.
- 62 Rada napokon tvrdí, že v rozsahu, v akom sa majú poskytnúť informácie o priebehu rokovania, táto úloha prináleží vysokému predstaviteľovi a že v dôsledku toho je dôvod vyplývajúci z porušenia článku 218 ods. 10 ZFEÚ nedôvodný. Pre úplnosť poukazuje Rada na to, že je fyzicky nemožné informovať Parlament v čase, keď prebiehajú rokovania v oblasti SZBP, o všetkých ich posunoch, ktoré sú niekedy rýchle a neočakávané. Uvádza, že Parlamentu boli v každom prípade oznámené informácie v širšom rámci operácie Atalanta, do ktorého spadá napadnuté rozhodnutie.
- 63 Parlament v replike uznáva, že bol Radou „ihneď“ informovaný v zmysle článku 218 ods. 10 ZFEÚ o rozhodnutí vydať poverenie na začatie rokovania v deň, keď sa rozhodnutie prijalo. Tvrdí však, že pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie, nebol o ňom informovaný ihneď, keďže mu toto rozhodnutie bolo oznámené až deväť dní po jeho prijatí. Okrem toho mu Rada nikdy neoznámila znenie uvedeného rozhodnutia a dohody medzi EÚ a Tanzániou. Nie je možné, aby bola požiadavka informovať Parlament „v plnom rozsahu“ v zmysle článku 218 ods. 10 ZFEÚ splnená iba v dôsledku toho, že Rada predtým uzavrela podobné dohody. V každom prípade kontrola právneho základu napadnutého rozhodnutia Parlamentom nemohla byť vykonaná v prípade, že mu nebolo oznámené jeho znenie, ktoré by mu v tomto ohľade umožnilo identifikovať také relevantné skutočnosti, ako je cieľ a obsah zamýšľanej dohody. Podľa Parlamentu mu mala Rada oznámiť znenie návrhu rozhodnutia Rady a znenie návrhu dohody najneskôr 4. apríla 2012, čo je deň, keď poradcovia Rady pre vonkajšie vzťahy po ukončení rokovania prijali znenie týchto návrhov. Po tomto dátume Rada čakala iba na schválenie tohto návrhu dohody Tanzánijskou zjednotenou republikou, ktoré jej bolo oznámené vo februári 2014.
- 64 Parlament napokon spochybňuje rozlíšenie uskutočnené Radou medzi tým, za čo zodpovedá Rada, a tým, za čo zodpovedá vysoký predstaviteľ z dôvodu, že vysoký predstaviteľ predsedá Rade pre zahraničné veci, čo je zloženie Rady poverené SZBP. Parlament, ktorý odkazuje na rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), uvádza, že dodržanie článku 218 ods. 10 ZFEÚ predstavuje podmienku platnosti rozhodnutia o prijatí medzinárodných dohôd a že prináleží Rade, aby pred ich prijatím overila, že Parlament bol riadne informovaný.
- 65 Rada v duplike uvádza, že hoci lehota niekoľkých mesiacov alebo niekoľkých týždňov nezodpovedá požiadavke informovať Parlament „ihneď“ v zmysle článku 218 ods. 10 ZFEÚ, lehotu niekoľkých dní, v prejednávanej veci deviatich dní, zodpovedajúcich siedmim pracovným dňom, nemožno považovať za neprimeranú.

- 66 Pokiaľ ide o priebeh rokovaní, ktoré predchádzali uzavretiu dohody medzi EÚ a Tanzániou, sa Rada domnieva, že jej list z 22. marca 2010 poskytol Parlamentu dostatočné informácie, ktoré mu umožnili vytvoriť si prinajmenšom prvý názor na opodstatnenosť právneho základu uvedeného Radou a v tejto súvislosti vyjadriť svoje prípadné pochybnosti. Rada v tejto súvislosti dodáva, že hoci okolnosť, že predtým uzavrela podobné dohody, nie je sama osebe dostatočná na to, aby sa dospelo k záveru, že požiadavky vyplývajúce z článku 218 ods. 10 ZFEÚ sú splnené, táto okolnosť a skutočnosti uvedené v jej liste z 22. marca 2010, posudzované ako celok, dostatočné sú. Okrem toho Rada uvádza, že poverenie na rokovanie opísané v tomto liste zostalo nezmenené.
- 67 Pokiaľ ide o rozdelenie zodpovedností medzi Radu a vysokého predstaviteľa, Rada, hoci uznáva, že vysoký predstaviteľ predsedá Rade pre zahraničné veci, uvádza, že vysoký predstaviteľ nerokuje v tomto postavení, ak zastupuje Úniu v rámci rokovania o dohodách týkajúcich sa oblasti SZBP. Vzhľadom na to, že vedenie rokovania spadá pod zodpovednosť vysokého predstaviteľa, a nie pod zodpovednosť Rady, prináleží povinnosť o ňom informovať Parlament iba vysokému predstaviteľovi. Rada sa okrem toho domnieva, že povinnosť poskytnúť informácie v priebehu rokovania sa nemôže týkať každého vypracovaného dokumentu alebo každého konkrétneho rokovania, ani prípravných prác, ktoré prebehli v rámci Rady. Napokon sa Rada domnieva, že jej neprináleží, aby pred prijatím rozhodnutia týkajúceho sa uzavretia medzinárodnej dohody overovala, či bol článok 218 ods. 10 ZFEÚ skutočne dodržaný, a teda či bol Parlament riadne informovaný o vedení rokovaní predchádzajúcich prijatiu takej dohody.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 68 Podľa judikatúry Súdneho dvora sa povinnosť informovať stanovená v článku 218 ods. 10 ZFEÚ, podľa ktorej je Parlament informovaný „ihneď a v plnom rozsahu vo všetkých etapách konania“ pri dojednávani a uzatváraní medzinárodných dohôd, uplatňuje na všetky konania o uzavretí medzinárodnej dohody, vrátane dohôd týkajúcich sa výlučne SZBP (rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 85). Článok 218 ZFEÚ na účely uspokojenia požiadaviek jasnosti, koherencie a racionalizácie stanovuje do budúcnosti jednotné konanie a všeobecnú pôsobnosť týkajúcu sa dojednávani a uzatváraní medzinárodných dohôd, ktoré má Únia právomoc uzavrieť v oblastiach svojej činnosti, vrátane SZBP, ktorá na rozdiel od iných oblastí nepodlieha žiadnemu mimoriadnemu postupu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, body 52 a 72).
- 69 Je síce pravda, že úloha zverená Parlamentu v oblasti SZBP je aj naďalej obmedzená, keďže táto inštitúcia je vylúčená z konania o dojednávani a uzatváraní dohody, ktorá sa týka výlučne SZBP, nič to však nemení na tom, že táto inštitúcia nie je v súvislosti s touto politikou Únie zbavená akýchkoľvek práv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, body 83 a 84).
- 70 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že účasť Parlamentu na rozhodovacom procese je odrazom základnej demokratickej zásady na úrovni Únie, podľa ktorej sa ľudia zúčastňujú na výkone moci prostredníctvom reprezentatívneho zhromaždenia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. októbra 1980, Roquette Frères/Rada, 138/79, EU:C:1980:249, bod 33; z 11. júna 1991, Oxid titaničitý, C-300/89, EU:C:1991:244, bod 20, a z 19. júla 2012, Parlament/Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 81). Pokiaľ ide o postup pri dojednávani a uzatváraní medzinárodných dohôd, je požiadavka informovania stanovená v článku 218 ods. 10 ZFEÚ výrazom tejto demokratickej zásady, na ktorej je Únia založená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 81).
- 71 Cieľom tejto požiadavky informovania je predovšetkým zabezpečiť, aby Parlament mohol sám vykonať demokratickú kontrolu vonkajšej činnosti Únie, a presnejšie, overiť, či pri výbere právneho základu rozhodnutia týkajúceho sa uzavretia dohody boli dodržané jeho právomoci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 79). V tejto súvislosti nie

je síce cieľom požiadavky informovania Parlamentu ihneď a v plnom rozsahu to, aby sa mu umožnilo zúčastniť sa dojednávania a uzatvárania medzinárodných dohôd v oblasti SZBP, umožňuje mu však okrem overenia náležitého právneho základu opatrení prijatých v rámci tejto politiky vykonávať vlastné právomoci s plnou znalosťou vonkajšej činnosti Únie ako celku.

- 72 Vzhľadom na to, že Únia musí v súlade s článkom 21 ods. 3 ZEÚ dbať na vzájomný súlad medzi rôznymi oblasťami svojej vonkajšej činnosti, povinnosť informovania, ktorú majú ostatné inštitúcie voči Parlamentu na základe článku 218 ods. 10 ZFEÚ, totiž prispieva k zaručeniu jednotnosti a vzájomného súladu tejto činnosti (pozri analogicky, pokiaľ ide o spoluprácu medzi inštitúciami Únie a členskými štátmi, rozsudok z 2. júna 2005, Komisia/Luxembursko, C-266/03, EU:C:2005:341, bod 60; stanovisko 1/08 z 30. novembra 2009, EU:C:2009:739, bod 136, a rozsudok z 20. apríla 2010, Komisia/Švédsko, C-246/07, EU:C:2010:203, bod 75).
- 73 Najprv treba zamietnuť tvrdenie Rady, podľa ktorého povinnosť informovať Parlament o vedení rokovania spadá pod zodpovednosť vysokého predstaviteľa, a nie pod zodpovednosť Rady. V rozsahu, v akom článok 218 ods. 2 ZFEÚ stanovuje, že prináleží Rade, aby poverila na začatie rokovaní, prijímala smernice pre rokovania, poverila na podpis a uzavierať dohody, z neho totiž vyplýva, že prináleží takisto tejto inštitúcii, predovšetkým v kontexte dohôd týkajúcich sa výlučne SZBP, aby zabezpečila dodržiavanie povinnosti stanovenej v článku 218 ods. 10 ZFEÚ.
- 74 V prejednávanej veci Parlament vytýka Rade po prvé to, že ho neinformovala o priebehu rokovaní, po druhé to, že mu neposkytla konečné znenie dohody medzi EÚ a Tanzániou, ani konečné znenie napadnutého rozhodnutia, a po tretie, že ho o prijatí uvedeného rozhodnutia informovala až deväť dní po tomto prijatí.
- 75 Pokiaľ ide najprv o vytýkanú skutočnosť založenú na tom, že Parlament nebol Radou informovaný o priebehu rokovaní, treba konštatovať, že v prejednávanej veci Rada informovala Parlament iba pri poverení na začatie rokovaní a pri ich ukončení. Súdny dvor sa pritom v bode 86 rozsudku z 24. júna 2014, Parlament/Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), domnieval, že povinnosť stanovená v článku 218 ods. 10 ZFEÚ dohliadnuť na to, aby bol Parlament ihneď a v plnom rozsahu informovaný vo všetkých etapách konania uzatvárania medzinárodnej dohody, sa vzťahuje tiež na etapy predchádzajúce uzavretiu takej dohody a pokrýva tak predovšetkým fázu dojednávania.
- 76 V tomto ohľade treba uviesť, že pokiaľ ide o rozsah informovania uvedeného v spomenutom ustanovení, postup dojednávania a uzavierania medzinárodných dohôd stanovený v článku 218 ZFEÚ zahŕňa najmä poverenie na začatie rokovaní, prijímanie smerníc pre rokovania, vymenovanie vyjednávača Únie a prípadne zvláštného výboru, ukončenie rokovaní, poverenie na podpis dohody a prípadne rozhodnutia o predbežnom vykonávaní dohody pred nadobudnutím jej účinnosti a uzavieranie dohody.
- 77 Hoci podľa článku 218 ods. 10 ZFEÚ musí byť Parlament informovaný vo všetkých etapách konania, skutočnosť, že jeho účasť na rokovaní a uzavieraní dohôd spadajúcich výlučne do oblasti SZBP je špecificky vylúčená, znamená, že sa táto požiadavka informovania nevzťahuje na etapy spadajúce pod vnútorný prípravný proces Rady. Ako však uviedla generálna advokátka v bode 86 svojich návrhov, požiadavka informovania Parlamentu sa nemôže obmedziť iba na etapy konania, ktoré sú uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, ale vzťahuje sa aj na čiastočné výsledky, ku ktorým rokovania dospejú. Ako v tejto súvislosti Parlament uviedol, táto požiadavka informovania vyžaduje, aby mu Rada oznámila znenie návrhu dohody a znenie návrhu rozhodnutia, ktoré finalizovali poradcovia Rady pre vonkajšie vzťahy poverení rokovaniami, keďže znenie týchto návrhov bolo poskytnuté orgánom Tanzánie na účely uzavretia dohody.
- 78 V prejednávanej veci napokon Rada nijako neinformovala Parlament o priebehu postupu rokovania, ktoré predchádzalo uzavretiu dohody medzi EÚ a Tanzániou, okrem zaslania listu z 22. marca 2010, v ktorom ho informovala o začatí rokovania. Vzhľadom na to, že si výkon kontrolných právomocí

Parlamentu možno predstaviť až s prihliadnutím na samotný obsah zamýšľanej dohody, a nie na základe obsahu iných dohôd, ktoré majú prípadne podobné vlastnosti (pozri analogicky rozsudok zo 6. novembra 2008, Parlament/Rada, C-155/07, EU:C:2008:605, bod 74), je existencia dohôd uzavretých s inými štátmi, o ktorých by Parlament mohol vedieť, v tejto súvislosti nerelevantná. Za týchto podmienok musí byť tvrdenie Rady, podľa ktorého bol Parlament v dôsledku existencie takých predchádzajúcich podobných dohôd dostatočne informovaný o vedení rokovaní, ktoré vyústili do dohody medzi EÚ a Tanzániou, odmietnuté.

- 79 Ďalej pokiaľ ide o výhradu založenú na skutočnosti, že Rada neposkytla Parlamentu znenie dohody medzi EÚ a Tanzániou a napadnutého rozhodnutia, treba odmietnuť tvrdenie Rady, podľa ktorého Parlament mohol využiť svoje výsadné práva, keď sa o obsahu prijatých predpisov dozvedel prostredníctvom ich uverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie*.
- 80 Tak, ako už Súdny dvor zdôraznil, uverejnenie rozhodnutia o podpise a uzavretí dohody v *Úradnom vestníku Európskej únie* nemôže napraviť porušenie článku 218 ods. 10 ZFEÚ. Takéto uverejnenie je totiž stanovené v článku 297 ZFEÚ a zodpovedá podmienkam informovanosti, ktorým podlieha akt Únie na to, aby nadobudol účinnosť, zatiaľ čo požiadavka informovať, ktorá vyplýva z článku 218 ods. 10 ZFEÚ, je stanovená z dôvodu zabezpečenia, aby Parlament mohol sám vykonať demokratickú kontrolu vonkajšej činnosti konania Únie, a presnejšie, overiť, či sú jeho právomoci dodržiavané presne podľa výberu právneho základu rozhodnutia týkajúceho sa uzavretia dohody (pozri rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 79).
- 81 Pokiaľ ide napokon o výhradu založenú na porušení článku 218 ods. 10 ZFEÚ Radou z dôvodu, že Parlament informovala neskoro, teda deväť dní po prijatí napadnutého rozhodnutia, treba konštatovať, že taká lehota nezodpovedá požiadavke informovať Parlament „ihneď“ v zmysle tohto ustanovenia.
- 82 Zaiste nemožno vylúčiť, že za určitých okolností sa informácia poskytnutá Parlamentu po uplynutí lehoty niekoľkých dní môže kvalifikovať ako poskytnutá „ihneď“ v zmysle uvedeného ustanovenia. S prihliadnutím na to, že Rada v prejednávanej veci Parlamentu neposkytla znenie napadnutého rozhodnutia, ani znenie dohody medzi EÚ a Tanzániou, však treba konštatovať, že ho v každom prípade v priebehu dojednávania a uzavierania tejto dohody neinformovala ihneď a v celom rozsahu.
- 83 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že Rada porušila článok 218 ods. 10 ZFEÚ.
- 84 Keďže Parlament nebol ihneď a v plnom rozsahu informovaný vo všetkých etapách konania v súlade s článkom 218 ods. 10 ZFEÚ, teda nemohol vykonať právo dohľadu, ktoré mu zverili Zmluvy v oblasti SZBP, prípadne uplatniť svoje stanovisko, pokiaľ ide najmä o správny právny základ, na ktorom musí byť dotknutý akt založený. Nedodržanie tejto požiadavky informovania za týchto okolností zasahuje do podmienok výkonu funkcií Parlamentu v oblasti SZBP a v dôsledku toho predstavuje porušenie podstatnej formálnej náležitosti (pozri rozsudok z 24. júna 2014, Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 86).
- 85 Za týchto podmienok je druhý žalobný dôvod dôvodný a napadnuté rozhodnutie sa musí zrušiť.

O návrhu na zachovanie účinkov napadnutých rozhodnutí

- 86 Parlament a Rada, podporované vládou Spojeného kráľovstva a Komisiou, navrhujú Súdnemu dvoru, aby v prípade, ak napadnuté rozhodnutie zruší, zachoval jeho účinky až do jeho nahradenia.
- 87 Podľa znenia článku 264 druhého odseku ZFEÚ môže Súdny dvor, ak to považuje za potrebné, uviesť, ktoré z účinkov aktu vyhláseného za neplatné sa považujú za konečné.

- 88 Treba pripustiť, že zrušenie napadnutého rozhodnutia bez toho, aby boli zachované jeho účinky, by mohlo poškodiť chod operácií vedených na základe dohody medzi EÚ a Tanzániou, a najmä ohroziť stíhanie a súdny proces s osobami podozrivými z pirátstva, ktoré zadržal EUNAVFOR.
- 89 Je preto dôvodné zachovať účinky napadnutého rozhodnutia, o ktorého neplatnosti sa rozhodlo v tomto rozsudku.

O trovách

- 90 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Súdny dvor uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Odsek 3 toho istého článku však stanovuje, že ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania.
- 91 Keďže v prejednávanej veci Parlament a Rada nemali úspech v častiach svojich dôvodov, je opodstatnené uložiť im povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania.
- 92 V súlade s článkom 140 ods. 1 rokovacieho poriadku Česká republika, Švédske kráľovstvo, Spojené kráľovstvo a Komisia, ktorí vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Rady 2014/198/SZBP z 10. marca 2014 o podpise a uzavretí dohody medzi Európskou úniou a Tanzánijskou zjednotenou republikou o podmienkach odovzdávania osôb, ktoré sú podozrivé z pirátstva, a súvisiaceho zaisteného majetku námornými silami pod vedením Európskej únie Tanzánijskej zjednotenej republiky, sa zrušuje.**
- 2. Účinky rozhodnutia 2014/198 zostávajú zachované.**
- 3. Európsky parlament a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.**
- 4. Česká republika, Švédske kráľovstvo, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, ako aj Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy